

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

(Η ιστορία του πιε καθηκτικού, του πιε τρωφου και ζυγκινητικου ερωτες του μεγαλου Βιεννεζου μουσικου)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σ' αυτές τις κρίσιμες στιγμές της ζωής του μεγάλου μουσουργού, φάνηκε πάλι η μεγάλη και ποιητική καρδιά της "Εμμου, της κόρης του ελεγχουροδανειστού: Η νέα αυτή, που στάβαθη της ψυχής της ελευτρουε τον Σουμπερτ σαν θεο της, αντί να ζηλοτυπήσει για τον ερωτά του σε μίαν άλλη, αντί να μησικακή έναντιον του, γιατί ην είχε σχεδόν ξεχάσει, μόλις έμαθε από τους φίλους του την επιστροφή του στη Βιεννη και την κατάρτασι του, έτρεξε κοντά του, άγγελος παρηγοριάς και καλωσύνης.

"Ασφαλώς δε, αν δεν ύπηρχε η "Εμμου, ο Σουμπερτ θα είχε ύποκύψει στη μεγάλη εκείνη δοκιμασία... "Εκείνη τον περιποιόταν, εκείνη τον παρηγορούσε, εκείνη προσπαθούσε να τον κάνει με κάθε τρόπο να χαμογελάσει μέσ' απ' τα δάκρυα του... Καί, πραγματικά, ήταν στιγμές που ο συνθηές συνερχόταν από τη βύθια στην οποία τον είχε ρίξει ο πόθος του και χαμογελούσε, αντικρίζοντας τα φώατα μάτια της "Εμμου, να τον κυττάσουν, όπως τα μάτια μιάς μητέρας...

Μαζί της έκανε τους πρώτους του περιπάτους στις έξοχες της Βιέννης, σαν ύρρωτος που συνεχεται έπειτ' από μιά μακρά άρρωστεια...

Μά μόλις η "Εμμου τον άφηνε, ζανάπερτε και πάλι στην προηγούμενη του μελαγχολία. Η όπτασία της άγαπημένης του Καρολίνας απ' την οποία τον είχαν χωρίσει για πάντα, δεν τον άφηνε ούτε στιγμή, ούτε την ημέρα, ούτε τη νύχτα σ'α δνειρά του...

Κι' η ημέρες περνούσαν... Ο Σουμπερτ, θέλοντας ν' αντίδραση κατά της θλίψιάς του, προσπαθούσε να έργαστή... Μα τίποτε... Θα νόμιζε κανείς ότι η ζωμνυσις είχε στεριώσει για πάντα από το μεγαλοφους εκείνο μυαλό... Σ' όλο αυτό το διάστημα, δεν είχε καταρθώσει να δημιουργήσει τίποτε... Μαζί με τον ερωτά του, είχε χάσει και τον άλλο του ερωτά, την τέχνη του.

"Ένα πρωτ'—θα είχαν περάσει τρεις περίπου μήνες μετά το γυρισμό του στη Βιέννη—ο ταχυδρόμος χτύπησε την πόρτα του και του έδωσε μιά επιστολή.

Μόλις ο Σουμπερτ έπηρε το φάκελλο σ'α χέρια του, ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά, γιατί είδε σ' αυτόν τα πριγκηπικά σκόσημα του οικου των "Εστερχάζυ.

Με χέρια τρεμάμενα, άνοιξε την επιστολή και διάβασε τα έξης:

«Κίριε Σουμπερτ,

Η Καρολίνα σ'ας περιμένει νάρητε στον πύγο. Έλάτε... Ο πιε-

την πληροφορία αυτή, προθυμοποιήθηκε να τον καθησυχασή. Του ανήγγειλε, ότι την επομένη επιστρέφει ο άντρας της.

—Και πρέπει—συνεπέρανε—να διακόψουμε για κάμποσο καιρο τις συναντήσεις μας.

Ο "Ερνέστος κατάλαβε. "Όταν το μεσημέρι επέστρεψε στο σπίτι του, δεν ήξερε αν έπρεπε να εινε εύχαριστημένος ή λυπημένος για το τέλος αυτό της περιπέτειάς του. Η κυρία Πιρουέλ τον περίμενε με άλυπομνησια.

—Τι σημαίνουν αυτά; φώναξε μόλις τον είδε. "Ηρθαν απ' το γραφείο σου να μάθουν πώς εσαι. "Επί δυτά μερες, λέει, εσαι σ'α κρεθθάτι. Πές μου αμέσως πού γυρίζεις τ'όσον καιρο.

«Θά της τά όμολογήσω όλα—σκέφθηκε ο "Ερνέστος. "Ακόμη και την περιπέτεια μου με την Μάρθα. Σ'α κάτω-κάτω τί θε μού κάμη; Το πολύ να ζητήση διαζύγιο!... Καί άρχισε.

—"Ακουσε, θά σου τά έξηγησω, Σεσίλ.

—"Εκείνη όμως τον διέκοψε.

—Δεν άκούω τίποτε, δεν θέλω καμμιά έξηγησι. Βάλε τις παντούφλες σου και κόπιασε στο τραπέζι.

Ο Πιρουέλ έβαλε τις παντούφλες του και η ζωή ξανάρχισε τον κανονικό της δρόμο.

TRUDE REITLER

ος δεν έχει σ' από καμμιά αντίρρηση.

Με φίλια

Μαρία "Εστερχάζυ

Τι σήμαινε αυτό το σύντομο γράμμα που του έστειλε η Μαρία, ή αδελφή της Καρολίνας;

"Η άγαπημένη του τον έπεριμενε... Τον προσκαλούσαν στον πύργο "Εστερχάζυ... Κι' ο πρίγκηπ δεν είχε καμμιά αντίρρηση στη μετάσσι του...

Τι σημαίνουν όλα αυτά τα μυστήρια; Ο Σουμπερτ προσπαθούσε ν'ο βρή τη λύσι του αίνιγματος αυτού, μά δεν το κατάρθωνε... Το καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν να πά στον πύργο κι' εκεί θα μάθαινε τα πάντα...

"Ω! θα πήγαινε!... Θα πήγαινε χωρίς άλλο... Θα έφευγε την άλλη μέρα κιόλας... "Ό,τι και να συνέβαινε, θα ξανάλαττε τουλάχιστον για μιά φορά ακόμα την άγαπημένη του Καρολίνα... Το δνειρο της ζωής του...

Οι φίλοι του Σουμπερτ, τον είδαν εκείνο το βράδυ διαφορετικό απ' ό,τι είχαν συνηθισει να τον βλέπουν τον τελευταίο καιρο... "Ελπιαν μάλιστα, ακούγοντάς τον να μιλάει και ν' άνακατεύεται στις συζητήσεις τους, πώς είχε άρχισει να ξεγυρνά... Χάρηκαν γι' αυτό, γιατί τον θεωρούσαν πειά χαμένο...

Μα την άλλη μέρα εξαφάνιστηκαν, όταν, πηγαίνοντας να τον συναντήσουν στο σπίτι του, δεν τον βρήκαν εκεί. Η σπιτινοικοκυρά του τους πληροφορήσε ότι ο κ. Σουμπερτ είχε φύγει για ταξείδι, μά δεν της είχε πη και πού θα πήγαινε...

Πραγματι, ο Σουμπερτ είχε φύγει... Είχε νοικιάσει ένα άμαξι — διέθετε πειά άσθονα χρήματα — για να ξαναυριοση στον πύργο...

Σ' όλο το ταξείδι, ήταν τρελλός από την αγανάτι του, από την τρελή, την άκράτητη έπιθυμία του να μάρη...

"Όταν κατέθηκε από το άμαξι, στην είσοδο του πλατειού δρόμου, στο βάθος του οποίου ύφανόταν ο πύργος "Εστερχάζυ, ο Σουμπερτ εξαφανίστηκε, βλέποντάς του νάχη έορτάσημη όμη.

Είχε άρχισει να βραδυάζη και άναριθμητα φώτα έλαμπαν σ'α παραθύρα του... Πισο απ' τα τζάμια, φαινότουσαν ένα σωρό σιλουέτες που πηγαίνουρχόντουσαν...

Τι να συνέβαινε τάχα; Ποιά μεγάλη έορτή να γινόταν εκεί μέσα;...

Ο Σουμπερτ, άνησυχος, ταραγμένος, άρχισε να προχωρή... Σ'την είσοδο συνάντησε δυο μεγαλοπρεπείς ύπηρέτες, που δεν εξαφάνιστηκαν βλέποντάς τον.

—"Α! σεις εστε, κύριε Σουμπερτ; του είπαν. Περάστε! Σ'ας περιμένουν...

—Μά τι συμβαίνει λοιπόν; τραύισε ο μουσικός. Γιατί όλη αυτή η κίνηση;

—"Όστε δεν έρετε;... Έκαναν οι ύπηρέτες.

—Μά τι να ξέρω... Τι εινε;...

—"Η κυρία παντρεύεται...

—"Η κυρία παντρεύεται; επανάλαβε ο Σουμπερτ, κυττάζοντας γύρω του σ'αν χαμένους. Ποιά κυρία;

—"Η κυρία Καρολίνα!...

Ο Σουμπερτ κόντευε πειά να τρελλαθ... Γιατί λοιπον του είχαν παίξει αυτό το σκληρό παιχνίδι;... Γιατί τον είχαν προκαλέσει στον πύργο, στη στιγμή που η άγαπημένη του Καρολίνα παντρευόταν μ' ένα άλλο;

"Έξαφνα, στην κορυφή της μεγάλης μαμαρένιας σκάλας της είσοδου, φάνηκε η μικρούλα Μαρία.

Μόλις είδε τον Σουμπερτ, κατέθηκε τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες και, τρέχοντας κοντά του, του έπιασε τα χέρια και είπε:

—"Α! "Ηρθατε, κύριε Σουμπερτ;

(*Ακολουθεί)